

Lidé a místa Izraele

Vojáci v Arielu a Izraeli

Dostat pozvání k návštěvě vojenského stanoviště v Izraeli byla určitě známka velmi vysoké míry důvěry směrem k nám.

Běžní turisté sem samozřejmě přístup nemají a před sedmi lety jsem byl důrazně varován našim domorodým průvodcem Toronem: „Don't photo any Military !“. Důsledkem zmáčknutí foťáku v nesprávný okamžik tenkrát byla v lepším případě ztráta negativu v horším (a reálnějším) přátelská rozmluva s Izraelskou bezpečnostní službou. Z dlouhodobějšího pohledu by to jistě byla zkušenost velmi intenzivní (při cestování se zážitky neměří dle polarity, ale dle intenzity ☺), ale krátkodobá představa, kterou mi predestovali kolegové volunteeři (jeden skutečně skončil v Izraelském vězení) a Toron nebyla nijak lákavá. Krom toho bych se potom už asi nikdy do Izraele nepodíval.

Tím spíš jsem se na tuto návštěvu těšil – dostali jsme povolení fotit ! Ovšem ne stanoviště jako celek – nic, z čeho by bylo jasné rozestavení tábora.

„Akýsi zobák.“ okomentoval Martin, náš zástupce slovenskej menšiny, vojáka, ktorý nás dostal na starosti. „Toto je velící důstojník této posádky.“ představil nám ho náš průvodce s českým příjmením Jilovsky, který naštěstí nerozuměl česky ani slovensky.

„Střídáme se tady v měsíčních cyklech – my konkrétně jsme tankisti.“

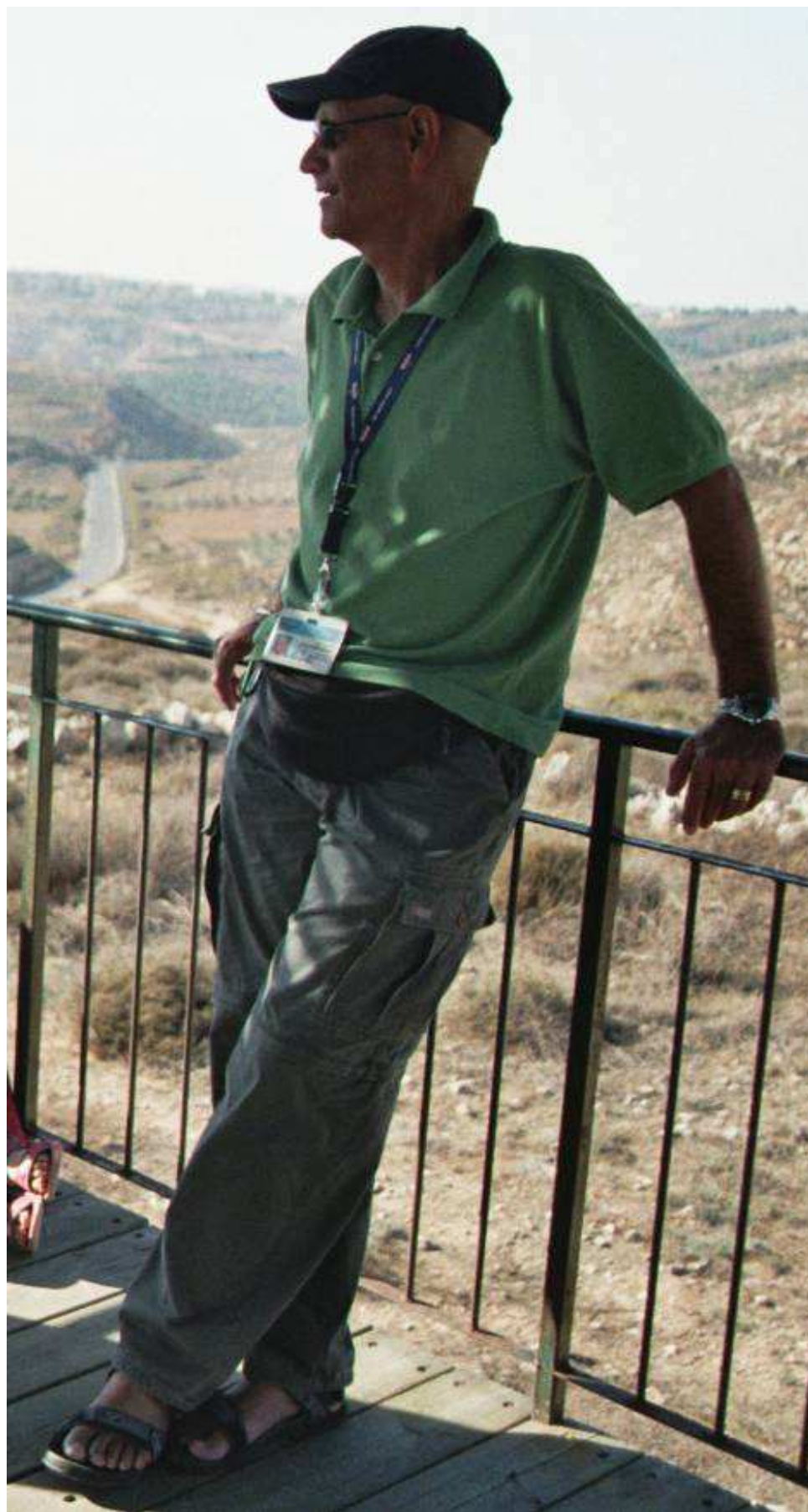
Stanoviště jako takové bylo zřízeno relativně nedávno na kopci před Arielem.

„Stávalo se, že z nedaleké Palestinské vesnice vyběhli na kopec a ostřelovali město. Než jsme se tam dostali, byli pryč.“

„Děvčata slouží v zázemí – většinou nejsou přímou součástí těchto misí.“ Odpovídá na otázku, proč jsou tu sami muži.

Používají odlehčené a zkrácené M16 se standardní municí 7,62 NATO (to zajímalo mě).

„Naším hlavním úkolem je zabránit útokům na město.“ Mimochodem hlídkování už se tady dávno neděje, jako klasické vartování a dívání se dalekohledem do tmy, ale vše sledují kamery ovládané zevnitř.

„Těžko se mi to říká, ale jsou lepší vojáci než jsme byli my.“ říká Jilovsky (na fotce vlevo), který je ve svých šedesáti letech, tím, co už prodělal (v 67. roce bojoval na Golanách) a svojí profesí výsadkáře, válečným veteránem. „Mají podstatně lepší technickou vybavenost a jejich motivace není menší než byla naše.“

Tady se nemůžu ubránit srovnání s ruskými důstojníky a válečnými veterány, které jsem vidíval ve svém dětství na prvomájových průvodech, ověřené metály.

Vyhodnocení tohoto srovnání si udělejte sami (těm, kteří nejsou pamětníci neposloužím – to jsem ještě nefotil ... ☺).

„Čas od času dostaneme úkol jít do Palestinské vesnice zadržet a eskortovat podezřelého z terorismu.“

Dostanou konkrétní adresu, jméno a jdou – neřeší žádné prošetřování incidentů, ani shromažďování důkazů, jak nám řekli – oni nejsou bezpečnostní služba, ale armáda.

Tady je představa toho, jak by to asi vypadalo, kdybych tam měl jít já naprosto reálná – ty vesnice jsou přímo před námi.

Takhle vypadá vejet těch, kteří zrovna nemají službu:

A takhle pohled ze stanoviště na náš hotel (bílá budova vlevo nahoře):

Vzhledem k tomu, že odsud rozeznám okno svého pokoje, jsem poměrně rád, že tu to stanoviště je.

Povinnost sloužit v armádě tady mají všichni, kdo to z osobních, nebo náboženských důvodů neodmítli. Kluci 3 a holky 2 roky. Po skončení této „základní vojenské služby“ chodí muži ještě na jeden měsíc v roce na „manévry“ třeba až do padesáti (podle vojenské specializace a hodnosti).

Tady toto je z jiného dne:

Vojáci jdou do parku T. Herzela (to je obdoba našich Olšanských hřbitovů).

A tady je vidět, kolik jich je:

Těm klukům je do dvaceti.

Dovolím si úvahu – vyberme průměrný vzorek 20 lidí naší společnosti – ať nežeru – do 30-ti let. Dejme jim každému M16 a zásobník s ostrými (to je to, co při sobě vždy nosí), zavřeme je na 14 dní někam, nebo pošleme do města – za mírové situace, kdy na ně nikdo neútočí a vypustíme svoji představivost, jak to dopadne.

Co tím chci říct – ti kluci (a holky) mají můj bezmezný obdiv.

Slouží v těch nejvypjatějších situacích. Slouží na přechodech jednotlivých pásem kdy se blíží Palestinská sanitka a oni mají z jedné strany hlášku, že převážejí těžce zraněného a z druhé, že se tam pravděpodobně pašují výbušniny. Obojí zároveň může být pravda.

Nevím, jestli někdo z vás absolvoval hádku s Arabem, já ano. Když jsem hlídal jako lifeguard skluzavky v Lunagaalu (u Galilejského jezera), aby se tam děcka neutopily, čas od času tam přišla třída s Palestinskými středoškoláky (dnes už by to možné nebylo). V každé třídě se našli tak dva, kterým když jste se podívali do očí, tak jste věděli, že musíte řešit vážný problém. Velmi brzy jsem se naučil nereagovat na otázku, která je pro neznalého Evropana naprosto nevinná „Where Are You from ?“, protože to je jen předstupínek k tomu, aby se k vám dostali blíž. V momentě, kdy mají pocit, že jste jim naklonění pokusí se rozpoutat peklo. Začnou lozit po tobogánech do protisměru, rvát po cestě větvičky stromů a mlátit jimi ostatní, kteří sjíždějí, předbíhat frontu, brát mladším a slabším boby, po kterých se sjíždí a smát se vám. Podstatou toho, co dělají, je jít dál a dál, kam až to půjde. Během chvilky toto zasáhne celou třídu a má to tendenci šířit se. Je nutné zasáhnout co nejdřív a jediným možným prostředkem je hrubé násilí – na nic jiného nereagují. Neexistuje žádná dohoda, jakýkoli pokus o vstřícnost berou a vyhodnocují, jako vaši slabost a svoji výhodu. Nikdy jsem po lidech neřval tak, jako tam – ničemu jinému nerozumí. Jediná možnost je seřvat je domrtva a vyhodit (někdy i fyzicky) s tím, že do „vašeho“ rajónu už nesmí.

Ti vojáci musí řešit situace, kdy oni jsou dva, proti nim je jich třeba padesát, mále děcka vepředu po nich začnou házet šutry (to se nám letos ve starém městě Jeruzaléma taky stalo) a dav se furt přibližuje.

Jeden člověk, který žil v Jeruzalémě (možná ještě žije) a znal Boha říkal: „Nemodlete se za ně, když je nemilujete!“ – měl tím na mysli za Araby. Pro toho, kdo nikdy nebyl v žádné muslimské zemi ten výrok nemusí mít žádný obsah.

Takhle vypadají nové vojenské hřbitovy ležící hned vedle parku T. Herzela:

Ty hroby tam každoročně přibývají v řádech desítek.

Dan Žingor 4. prosince 2005